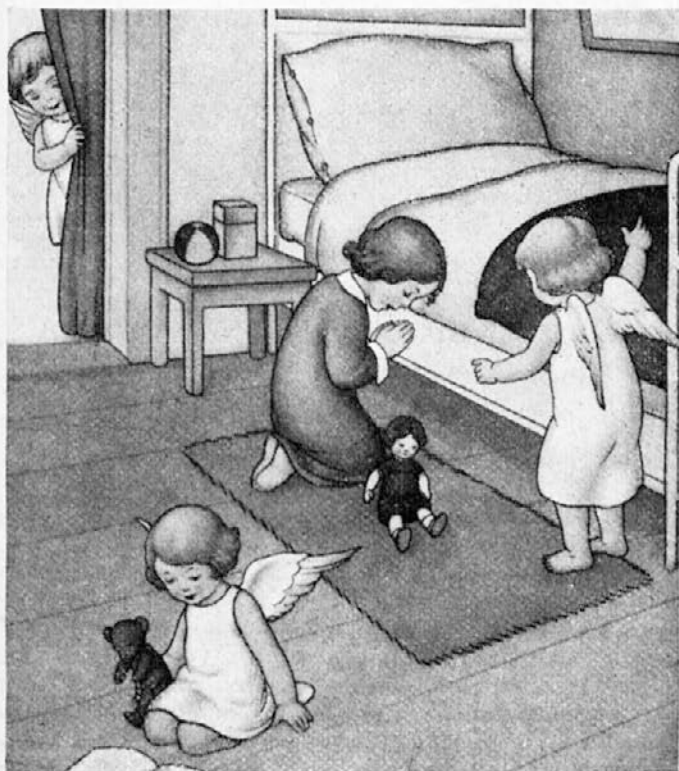

LETO I.

OKTOBER 1935

Štev. 2

O Jezus, blagoslovi me — — —
In vernih duš usmili se, da bodo tebe gledale.

S. Darina:

Bil si nas vesel . . .

*Bil si nas vesel,
naš dobri Kralj in Knez,
tisto junijsko prelepo jutro,
ko smo prihiteli
blaženo veseli
na ljubljanski evharistični kongres.*

*Bil si nas vesel,
ko smo se ob Tvojem tronu
žarnih lic zgrnili,
ko smo Ti zapeli
blaženo veseli
in Ti duše mlade posvetili.*

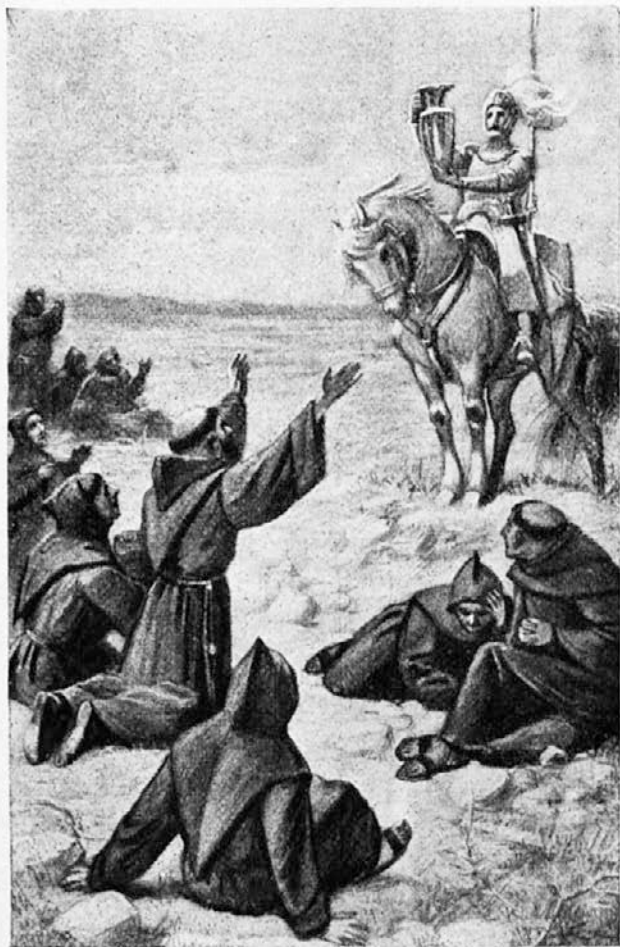
*Bil si nas vesel,
ko smo v svetem hrepenenju
po nebeški Mani zadrhteli,
ko smo Tebe, dobri Jezus,
blaženo veseli
v srčni ort sprejeli.*

Postanite vitezi ljubezni.

Sveti Frančišek Asiški se je vračal s svojimi brati iz Rima v Umbrijo. Med svetimi pogovori niso pazili na pot in naenkrat so se znašli sredi rimske poljane. Povsod sama ravnina brez vsake rastline, brez sence, brez hiš, brez grmičevja ali drevja, pa tudi brez kapljice vode. Solnce pa je neusmiljeno žgalo. Bratje so kar medleli od silne žeje in utrujenosti.

V tej hudi stiski pa je dvignil sv. Frančišek svoje roke proti nebu in prosil Gospoda pomoči. Še isti trenotek je bil uslišan. Na iskrem konju je pridirjal prekrasen vitez, ki jim je postregel z vodo in kruhom in jim pokazal najkrajšo pot domov.

Bratje so bili ob tej nenadni pomoči globoko ganjeni in so se Gospodu iskreno zahvalili, da jim je pomagal na tako čudovit način. Sv. Frančišek pa je svoje duhovne sinove ob tej priliki opozoril, naj postanejo tudi sami vitezi ljubezni.

Na iskrem konju je pridirjal prekrasen vitez . . .

Jaz pa danes vas opozarjam, moji dragi Lučkarji, in vas iskreno prosim: postanite v mesecu novembru vitezi ljubezni! Pomagajte ubogim dušam, ki trpe v vicah strašno žejo in lakoto! Prinesite jim vode in kruha! Poslušajte, v čem obstoji ta voda in ta kruh v okrepčilo vernim dušam:

1. Moli za uboge trpeče duše v vicah!
2. Obišči zanje Jezusa v cerkvi!
3. Bodi zanje pri sv. maši!
4. Njim v tolažbo prejmi sv. obhajilo!
5. V olajšavo njihovega trpljenja se udeleži 1. in 2. novembra popolnih odpustkov!
6. Izpolnjuj ves mesec november vernim dušam v prid prav vestno »Jezusove dneve«.

Jezusovi dnevi.

Vsaki številki »Luči« je priložen listič, ki nosi napis »Jezusovi dnevi«. Morda je še kak »Lučkar«, ki ne ve, kaj bi počel s tem lističem.

Zvečer preden greš spat, vzemi v roke svinčnik in zaznamenuj v lističu odkrito vse, kot ti narekuje vest. Navodila imaš napisana na lističu. Ob koncu meseca listič lepo spravi ali ga pa oddaj gospodu katehetu, ki ga bo položil na oltar in ga tako daroval Jezusu.

V začetku te bo to opravilo stalo precej premagovanja. Toda radi Jezusa se zataji in ne opusti tega opravila prav noben večer. Gospod Jezus bo delal s teboj čudovite stvari. Utrdil ti bo voljo v dobrem in te naredil že v tvoji najnežnejši dobi za svetnika. Po teh lističih bodo postali vsi dnevi tvojega življenja Jezusovi dnevi.

V mesecu novembru daruj Jezusove dneve za uboge duše v vicah.

Sv. maša za verne duše.

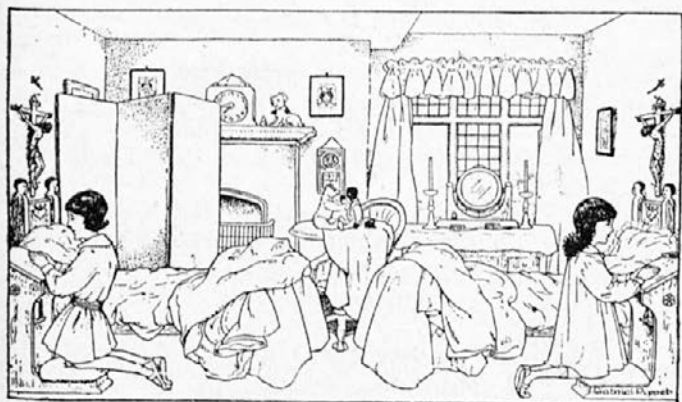
Peterček je našel na cesti denar. Kakor je že skrbno povpraševal po lastniku, ga vendar ni mogel najti. Kaj naj počne z denarjem? O, porabil bi ga za marsikaj, saj je bil sirota in je služil pri svojem starejšem bratu za pastirja. Njegova mladost je bila trda: hrana je bila slaba in pičla, obleka vsa preozka in raztrgana, čevljev pa sploh imel ni. Z najdenim denarjem bi si pač lahko kupil kos kruha in še kaj zraven, da bi mu vsaj par dni ne bilo treba stradati.

Toda Peterček na vse to ni mislil. Denar je nesel duhovniku s prošnjo, naj bi le-ta opravil sv. mašo za verne duše v vicah. To dejanje ljubezni je bilo za ubogega pastirčka vir velikega blagoslova. Po duhovnikovem posredovanju je prišel v dobro oskrbo, stopil v šolo in postal duhovnik. Pa to še ni vse. Nekdajni siromašni pastirček je stopal v cerkvenem dostojanstvu vedno više, postal je škof in kardinal. Postal je cerkveni učenik in velik svetnik. Sv. Cerkev mu kliče: »Sveti Peter Damijan, prosi za nas!« V svojem poznejšem življenju je večkrat dejal: »Tista sv. maša za duše v vicah mi je prinesla bogastvo božjega blagoslova.«

Kdor je usmiljen z ubogimi dušami v vicah in jim pomaga z molitvami in dobrimi deli, bo po njihovi priprošnji prejel usmiljenje in velik blagoslov.

Jutranja molitev.

Tebe ljubim, Stvarnik moj ...« in »Sveti angel« molita Tinček in Tonka glasno, nato pa dodeneta vsak zase še očenaš in zdravomarijo in razodeneta Bogu svoje želje.

Tinček in Tonka molita jutranjo molitev.

Sladkosnedna Tonka vzdihne: »Moj dobri Jezus, nakloni mi danes tistih slaščic, saj veš, katere imam posebno rada — — —«

Ni še končala te sebične molitve, ko jo nekaj zaščemi v srcu in njena molitev postane čisto drugačna: »Ne, ne, moj Jezus! Odpusti mi, ker sem tako sebična in požrešna. Nobene slaščice ne maram! Nesi jih rajši ubogim otrokom, ki jih še nikdar niso pokusili! Če mi boš pa kljub temu kako sladkost naklonil, jo bom nesla Bilkovi Nežici, ki je bolna in zelo uboga.«

Tinček kleči na nasprotni strani. Ves je zaspan in len.

»Moj Jezus, stori na kak način, da mi danes ne bo treba iti v šolo — — —«

Ni še končal, ko mu zašepeče angel varuh: »Tinček, Tinček, kaj govoriš!?»

In tudi Tinček začne moliti povsem drugače: »Jezus, odpusti! Dobro vem: kakor je ptica ustvarjena za letanje, tako je ustvarjen človek za delo. Lepo te prosim, moj Gospod, stori, da bom vedno mislil le na take stvari, ki mi jih ti nalagaš in da bom pripravljen sprejeti vsako žrtev zaradi tebe. Pomagaj mi, da bom gospoda učitelja v šoli prav zvesto poslušal!«

Gregor Mali:

Pri Jezusu.

*Kadar stopim pred oltar,
tabernakelj se odpre,
Jezus, kralj in moj vladar,
k meni tiho skloni se.*

*V srcu lučko milosti
Jezus, moj Gospod, prižgè,
kot prijatelj ljubljeni
z mano pogovarja se.*

*V rajski sreči zadržti
moja duša in srce,
ko Gospod mi mir deli,
pro hvaležnosti solze.*

Najlepše kreposti nedolžne mladosti.

(Povest.)

(Dalje.)

3. Metka.

Lenčka pravi: Ljuba Metka, tu so Milquine in moje igrače; lahko vzameš, katero hočeš, in se z njo igraš.

Metka: Joj, kakšne lepe punčke! Tale je tako velika kakor jaz... In še dve prav lepi! Tale velika leži v lepi posteljici; gotovo je bolna kakor moja mama... Joj in kužek, kako je srčkan in kako lepo dlako ima, saj je kakor živ! Pa osliček, kako je fletkan! Joj in mali krožniki in podnosi za žličke in vilice in še nožki! In oljnice in solnice! Joj, kakšna srčkana kočijica! In omarica, polna obleke za punčke: krile, kapice, nogavičk in srajčk! Pa vse tako lepo pospravljeno. In knjige s slikami, kar cela omara jih je!

Milka in Lenčka sta se smejali in gledali Metko, kako teka od igrače do igrače in se kar odločiti ne more, katero bi prijela, in ne more naenkrat vseh ne držati ne ogledati; ko to odloži pa ono vzame, pa jo zopet pusti in nevede, kaj bi, obstaja sredi sobe, se obrača na desno, na levo, ter od veselja in občudovanja poskakuje in z rokami ploska. Nazadnje se pa le odloči za kočijico, ki so vanjo bili upreženi štirje konjički, in prosi Milko in Lenčko, naj ji pomagata peljati kočijo do vrat.

Vse tri tekajo po drevoredu in po tratih. Kmalu pa se kočija prevrne. Vsi potniki, ki so sedeli v nji, se prekucejo drug čez drugega, pa tudi šipa v vratcih se zdrobi.

»Joj, joj, moj Bog!« se zjoka Metka, »tvojo kočijo sem polomila, Milka! Joj, kako mi je hudo! Saj ne bom več, prav gotovo ne!«

Milka: Metka moja, le nikar ne jokaj! Saj to nič ni! Odprimo vrata, posadimo potnike lepo nazaj na njihove sedeže, mamó bom pa prosila, da bo dala vstaviti novo šipo.

Metka: Kaj pa, če so si potniki pretresli glave, kakor moja mamica?

Lenčka: Kaj še, imajo preveč trde glave za kaj takega! Kar poglej, vsi so že spet na svojih sedežih in še prav dobre volje!

Metka: Hvala Bogu! Zelo sem se bala, da te bom razjezila.

Kočija je zopet stala pokonci in Metka jo je vlekla naprej, a vse bolj previdno kot prvič, kajti bila je dobrega srca in bi bila vsa nesrečna, ako bi se njeni mladi prijateljici morali nad njo jeziti.

Čez kako uro so šle v hišo k večerji, potem so pa malo Metko spravili v posteljo, ker je bila zelo utrujena.

30.000 mladih src, zbranih okrog evharističnega Kralja na Stadionu.

4. Za zmerom skupaj.

Medtem ko so se otroci igrali, je pa zdravnik pregledal gospo Rožnikovo. Rana se mu ni zdela nevarna in rekel je celo, da gospe krvi ne bo treba puščati, ker je je že dosti izgubila. Na rano je dejal neko mazilo in ga pokrnil s salato, da bi hladila. Naročil pa je, naj obkladek menjajo vsako uro, priporočil čim več miru in obljubil, da naslednji dan zopet pride.

Metka je svojo mamo večkrat na dan obiskala. Ni pa ostajala dolgo v sobi, kajti njeno živahno čebljanje je gospo Rožnik razburjalo, čeprav ji je bilo v veliko veselje. Gospa Cvetko, ki se skoraj ni ganila od bolniške postelje, je hčerkama kar namignila, pa sta odpeljali svojo malo varovanko s seboj.

Gospa Rožnik je imela srce polno hvaležnosti in ljubezni do gospe Cvetko, ki je zanjo tako pozorno skrbela. Zato je med okrevanjem večkrat povedala, da ji je kar žal, ker bo morala zapustiti svojo gostiteljico, ki ji je izkazovala tolikšno prijaznost.

»Zakaj bi me pa zapuščali, ljuba prijateljica?« ji nekega dne odgovorila gospa Cvetko. »Zakaj ne bi rajši kar skupaj ostale? Vaša mala Metka je vsa srečna v družbi z Milko in Lenčko. In verjemite mi, da se bosta tudi moji deklici od Metke težko ločili. Zato Vam pa rečem, da bom zelo vesela, ako mi obljubite, da ostanete kar pri nas.«

Gospa Rožnik: Ali bi to ne bilo Vaši družini v veliko nadlego?

Gospa Cvetko: Kaj še! Odkar mi je umrl mož, sem skoraj vedno sama. Saj sem Vam že pravila, da je bil ubit v spopadu z Arabci, šest let je od tedaj. In zdaj živim vedno na deželi. Vi pa tudi nimate več moza, odkar ste dobili obvestilo, da se je potopila ladja, ki se je na nji vozil.

Gospa Rožnik: Res je tako, Bogu bodi potoženo! Gotovo je utonil s tisto nesrečno ladjo. Že dve leti namreč poizvedujem po njem s pomočjo svojega brata, ki je mornar in je prepotoval skoraj ves svet, pa še ni nobenega glasu ne o njem ne o njegovih spremljevalcih. Ker me torej tako ljubeznivo vabite, naj ostanem pri Vas, bom iz srca rada sprejela Vašo ponudbo, pa bova pod isto streho imeli stanovanje in hrano, moja mala Metka bo pa živela v varstvu svojih dobrih in ljubečih prijateljev.

Gospa Cvetko: Torej kar velja, kajne?

Gospa Rožnik: Da, naj velja! Skupaj bomo živele, ker naju tako ljubeznivo vabite.

Gospa Cvetko: Zelo sem vesela, ljuba prijateljica, da ste mi izpolnili željo. Takoj grem s to novico razveseliti svoji hčerki.

Gospa Cvetko je stopila v sobo, kjer sta se Milka in Lenčka pridno učili, Metka pa se je igrala s punčkami ter

jim prav potihem pripovedovala povesti, ker prijateljic ni hotela v učenju motiti.

Gospa Cvetko: Punčke moje, povedati vam imam novico, ki je bosta gočovo zelo vesele. Gospa Rožnikova in Metka nas ne bosta zapustili, kakor smo se doslej bale.

Milka: Kaj pravite mamica? Da bosta za zmerom pri nas ostali?

Gospa Cvetko: Da, hčerkica moja, za zmerom. Gospa Rožnik mi je to pravkar obljubila.

»Joj! Kako bo to lepo!« so vse tri deklice hkrati vzkliknile.

Metka je stekla gospo Cvetko poljubit, ta jo je prisrčno objela, potem pa Milki in Lenčki rekla:

»Otroka moja, ako hočeta, da bom z vama zadovoljna, kakor sem bila doslej, potem bosta morali biti odslej še bolj delavni in poslušni, pa tudi ljubeznivi do Metke. Mlajša je od vaju, zato jo bosta morali vedve vzgajati, jaz in njena mama vas bova pa nadzirali. Da bo dobra in pametna, ji bosta morali vedno dajati pametnih nasvetov, predvsem pa dober zgled.

Milka: O, bodite brez skrbi, ljuba mamica! Tako lepo bova vzgajali Metko, kakor Vi vzgajate naju. Jaz jo bom učila brati in pisati, Lenčka pa jo vadila delati in pospravljati, kajne, Lenčka?

Lenčka: Seveda. Sicer pa je Metka tako ljubezniva in dobrega srca, da nama ne bo delala težav.

»Zmerom bom prav pridna,« reče Metka in objame Milko in Lenčko. »Rada vaju bom poslušala in vama delala veselje.«

Milka: No, Metka, ker hočeš biti vedno lepo pridna, pa bodi tako dobra in se pojdi za eno uro sprehajat, kakor sem ti že rekla. Za ves čas, odkar se medve učiva, si v sobi. Ako boš samo sedela, boš postala blede in še zbolela boš.

Metka: O, Milka, naj bom pri tebi, lepo prosim! Tako te imam rada!

Milka je že hotela odnehati, a Lenčka je to slabost svoje sestre dobro poznala in vedela: ako Metki odneha prvič, ji bo treba odnehati vselej, in ne bo nikoli mirovala, dokler ne bo po njeni volji, zato je prijela Metko za roko, odprla vrata in ji rekla:

»Ljuba Metka, Milka ti je že dvakrat rekla, da pojdi na zrak, a ti vedno praviš: čisto majceno naj še ostanem. Milka pa je predobra in se ti uda. A zdaj medve zares hočeva, da greš ven! Pravkar si obljubila, da boš pridna, zato pa tudi pokaži, da si zares poslušna! Pojdiva, punčka moja! Čez eno uro pa lahko prideš nazaj.«

Metka je proseče pogledala Milko, a ta je dobro vedela, da ima sestra prav, zato si ni upala dvigniti oči, da se ne bi dala zopet omehčati. Ko je torej Metka videla, da se bo treba udati, je počasi odšla iz sobe in stopila na vrt.

Gospa Cvetko je ves prizor gledala, ne da bi kaj rekla. Zdaj pa je stopila k Lenčki in jo nežno poljubila, rekoč: »Lenčka, tako je prav. Milka, le pogum, in delaj, kakor tvoja sestra!«

Nato je odšla.

5. Potrgane cvetlice.

»Joj, joj, kako mi je dolg čas!« je stokala Metka, ko je bila pol ure sama na vrtu. »Zakaj me je neki Lenčka zapodila? Milka vem da bi me ne gonila, to sem dobro videla. Kadar sva z Milko sami, lahko počenjam, kar hočem. Vse mi pusti. Kako rada imam zato Milko. Tudi Lenčko imam rada, vendar pa sem pri Milki še rajši. Kaj naj pa še delam, da mi ne bo dolgčas? Oho, že vem! Oplela bom njun vrtec!«

Stekla je torej na Milkin in Lenčkin vrtec, ga vsega oplela in pobrala listje, ki se je naletelo z dreves, potem pa si ogledala vse cvetlice. Kar naenkrat pa se je domislila, kaj ko bi Milki in Lenčki natrgala velik šopek?

»Joj, kako bosta veseli! Potrgala bom kar vse cvetlice in napravila kar se da lep šopek. Potem ga bosta pa postavili v svojo sobico in bo vse lepo dišala.«

Sv. maša na stadionski tribuni.

Metka je bila za svojo misel tako navdušena, da je kar žarela. Natrgala je nageljnov, šebojev, marjetic, vrtnic, dalij, resed, jasmína, tako da ni ostalo na gredici nič več. Vse cvetlice je sproti metala v predpasnik in jih tlačila, da so šle vse vanj.

Ko je tako vse potrgala, je zdirjala v hišo, planila v sobo, kjer sta se učili Milka in Lenčka, in vsa žareča stekla k njima:

»Milka, Lenčka, glejta, kaj sem vama prinesla! Joj, kako so lepe!«

Razgrnila je predpasnik in žalostno so pogledale iz njega cvetlice, zmečkane, polomljene in uvele.

»Za vaju sem vse to natrgala, da jih denemo v našo sobico. Kako bo potem lepo dišalo!«

Lenčka in Milka sta se spogledali in se nasmehnili. Ko sta zrli kepe zmečkanih cvetlic, zraven pa zmagoslaven nasmeh Metke, se nista mogli več premagovati in sta bušili v smeh. Metka pa jih je gledala, potem pa zardela, vsa zmedena in začudena. Konca predpasnika sta se ji izmuznila iz rok in cvetlice so se usule po tleh, ona pa je obstala kakor ukopana in z odprtimi ustmi gledala zdaj Milko, zdaj Lenčko, čemu se smejata.

Nazadnje je Milka le prišla do besede: »Metka, kje si pa vse te lepe cvetlice natrgala?«

»Na vajinem vrtcu.«

»Kaj? Na najinem vrtcu?!« sta kriknili obe sest i obenem, a to pot jima ni bilo za smeh. »Kaj? Vse to na najinem vrtcu?«

»Da, vse, tudi popke.«

Milka in Lenčka sta se zopet spogledali, a zdaj obe potrti in obupani. Metka jima je nehote povzročila veliko bridkost. Vse te cvetlice sta namreč skrbno hranili in negovali, da bi svoji mami za god napravili šopek iz svojih lastnih cvetlic, no in zdaj nista imeli nobene več, god bo pa že pojutrišnjem! Vendar pa ne bi ne Milka ne Lenčka marala ubogo Metko grajati; saj je prišla k njima vsa srečna, ker je mislila, da ju bo veselo presenetila!

Metka se je čudila, da se ji nič ne zahvalita in je ne poljubita, kakor je pričakovala. Pazljivo ju je pogledala in jima s potrth obrazov brala žalost ter nekako megleno spoznala, da je storila nekaj slabega. Spustila se je v jok.

Tedaj pa je Lenčka hitro rekla: »Ljuba Metka, večkrat sva ti že povedali, da se nobene reči ne pritakni, ne da bi vprašala za dovoljenje. Potrgala si najine cvetlice in nama napravila žalost. Pojutrišnjem bo mamin god, pa sva ji hoteli dati lep šopek iz cvetlic, ki sva jih sami nasadili in zalivali. No, in zdaj po tvoji krivdi nimava nobene več.«

Metka se je še bridkeje zjokala.

»Saj te ne kregava,« je rekla zdaj Milka, »ker veva, da nisi tega storila iz hudobnosti. Lahko pa vidiš, kako je grdo, ako naju ne ubogaš.«

Metka je ihtela in hlipala kar naprej.

»Potolaži se že, ljuba Metka,« pravi Lenčka in jo poljubi; »saj vendar vidiš, da nisva nič hudi.«

»Ker — ker sta — sta tako dobri,« pravi Metka in lovi sapo; »ampak, ampak — žalostni sta — to, to mi je — je — tako hudo! Oprosti mi, Lenčka, Milka, oprosti! Saj ne bom nikoli več, prav zares da ne!«

Milko in Lenčko je Metkina žalost zelo ganila, zato sta jo poljubljali in tolažili, kar sta najbolj mogli. V tem hipu pa je vstopila gospa Rožnik. Zelo se je začudila, ko je videla svojo hčerko vso objokano.

»Metka, srček moj, kaj ti pa je? Si bila morda razposajena?«

»Ne, ne, gospa,« odvrne Lenčka, »samo tolaživa jo.«

Ga. Rožnik: »Žakaj jo tolažita, punčki moji?«

Lenčka: »Ker... ker...«

Zdaj pa je Lenčki zmanjkalo besed.

»Gospa,« se je oglasila Milka, »tolaživa jo in poljubujeva, ker... ker...«

Zdaj je pa zardela in še sama umolknila.

Ga. Rožnik je pa zdaj seveda še bolj strmela.

(Dalje.)

P o š t a m a l e g a J e z u s a .

Predragi Lučkarji!

Zelo sem vesel Vaših pisem o ljubljanskem evharističnem kongresu. Tri najboljša danes priobčujem. Preberite jih in napišite kaj takega o kongresu, česar v teh pismih ne najdete. S 1. novembrom bomo nabiranje teh pisem zaključili. Najboljše bomo obdarili s sliko Brezijske M. b. v krasnem zlatem okviru.

Potrudite se. Morda Vam bo sreča mila.

Dobil sem več dopisov iz raznih krajev, ki jih bom seveda priobčil. Prosim, potrpljenje!

Urednik.

Evharistični kongres.

»Mama, ali mi dovolite, da bom šel na evharistični kongres?« Tako sem vprašal mamó. ko sem prišel iz šole domov, kjer so nam povedali, da bomo šli otroci skupaj v Ljubljano. Mama mi je dovolila.

Po dolgih dneh pričakovanja je prišel dan veselja, dan evharističnega kongresa. Sedel sem v vlaku z drugimi dečki. Kolesa so ropotala: »V Lju-blja-no, v Lju-blja-no...«

»Ljubljana!« Zbudil sem se iz misli in hitro pograbil svoje stvari. Kakih pet minut smo hodili po Tyrševi cesti. Kmalu nato pa pridemo na Stadion, ki je bil lepo okinčan. Hitro so nas postavili v vrste. Veličasten prihod Matere božje z Brezij nas je silno navdušil. In nato maša pape-

ževega odposlanca. Končno je nastopil najlepši trenutek — sveto obhajilo. Iz dna globočin svoje duše sem vzdiknil: »Gospod, saj nisem vreden...«

Da, človek res ni vreden, da ga obišče njegov Gospod in Kralj.

Z najsvetejšimi mislimi v srcu smo se vračali domov, okrepčani, poživljeni.

Zemljak Stanislav,

učenec IV. r. meščanske šole v Krškem.

Mladinska proslava na Stadionu.

Navsezgodaj so oživele ljubljanske ulice...

Trideset tisoč mladih, nedolžnih src se je zbralo na Stadionu pred Njim, ki jih ljubi z gorečo ljubeznijo. Kdor je videl to čudovito sliko, si pač ne more misliti, da je resnica.

Ob sedmih zjutraj je 12 fantov prineslo nosilnico s čudodelno podobo Matere Božje z Brezij. Podobo so spremljale belooblečena dekleta in enotno oblečeni fantje. Takrat, ko so nesli mimo nas milostno podobo Matere Božje na Stadion, smo vsi navdušeno zapeli »Lepa si, lepá si« s spremljanjem godbe. Za podobo je stopal škof ljubljanski in večje število gospodov. Sprevod so zelo povzdignili nešteti praporčki, zastave in emblemi.

Veličastno je bilo na Stadionu. Na evangelijski strani smo stale deklice v belih oblekah, deloma v modrih, na desni pa so bili dečki, ki so bili oblečeni tudi enotno. V prvih vrstah so bile tudi narodne noše. Ves Stadion je bil kakor vrt, poln najkrasnejših cvetlic.

Vreme je bilo ugodno. Ponoči je celo nekoliko deževalo, kar je vsaj malo omililo neznosno vročino.

Za red so skrbeli reditelji. Poleg teh so skrbeli za red in zdravje še člani Rdečega križa, samarijani in skavti. Bilo je tudi več ambulant. Vse se je vršilo brez najmanjšega nereda.

Največje veselje je bilo, ko smo vsi ginjeni poslušali govor g. škofa Rožmana. Njegove besede so se v naših srcih tako ukoreninile, da jih ne bo izruval tudi najsilnejši sovražnik svete vere. Papežev odposlanec je daroval sveto mašo; mi pa smo vsi navdušeno prepevali, da se je srce topilo od blažene radosti. Približal se je trenutek, po katerem smo vsi tako hrepeneli... Prejeli smo Najsvetejšega. Srce nam je bilo tako veselo, da še nikdar ne tako.

Gospod knezoškof nam je po zvočniku sporočil, da nam bo papežev legat podelil blagoslov sv. Očeta. Vsi smo ga kleče prejeli. Nato smo molili Oče naš, Zdravo Marijo in čast bodi. Potem pa je iz naših prs zadonela pesem »Povsod Boga«. Radostno smo vzdikali, ko je odšel kardinal-legat Hlond v spremstvu škofov in druge duhovščine skozi Sta-

dion. Kakor morje so zavalovali zastopniku sv. Očeta beli robci v pozdrav. Pri izhodu se je še enkrat ozrl nazaj in podelil blagoslov.

To so bili presrečni trenotki, ki se ne povrnejo nikdar več, ali ostali nam bodo v neizbrisnem spominu.

Pive Fani,

učenka IV. r. v. n. š. v Trbovljah.

Dnevi evharističnega kongresa.

Evharistični dnevi so šli mimo nas, pa gotovo ne brez sadov. Tiste dneve je bila Ljubljana kakor morje. Vanjo se je stekalo naše ljudstvo od vseh krajev Slovenije. Vsa ta množica je pokazala svojo neomajno in globoko vero v presveto Evharistijo. Take svečanosti še ni doživela Ljubljana.

V nedeljo popoldne (30. junija) pa se je vse strnilo v mogočno procesijo. Nepregledna vrsta ljudi, ki se je vila proti Stadionu, je glasno molila ali prepevala pesmi. Vse je bilo zbrano, vse prevzeto od občudovanja, kaj zmore vera. Tri ure so se vsipale množice na Stadion in ga napolnile. Nato smo zapeli litanije Matere božje. Slovesen je bil trenotek, ko je kardinal-legat spregovoril v naši lepi slovenščini. V nepopisnem in ginljivem razpoloženju je vse poslušalo krepki govor. Ko so odhajali dostojanstveniki, kardinal-legat in drugi, se je dvignilo brezštevila robčkov, kakor da se je ves Stadion spremenil v množico metuljkov, ki so zaplapolali v zraku. Razlegali so se klici, da je odmevalo daleč ven iz Stadiona. Noben zaveden Slovenec ne bo nikoli pozabil tega slovenskega praznika.

Artac Ivan,

učenec, Brezovica pri Ljubljani.

Častiti g. urednik!

Kako smo se veselili letošnje Rokove nedelje! Pa nas boste vprašali, zakaj? Za to nedeljo je bil namreč določen evharistični tabor Marijinih vrtecev v Sv. Križu pri Kostanjevici. To smo pridno molili za lepo vreme. In res! Marija nas je uslišala. Če bi videli naše vozove, bi se gotovo k nam prisedli. Tako so bili lepo okrašeni. Pa nikar ne mislite, da smo na vozovih molčali, kaj še. Ljudje, ki so nas srečavali, so kar strmeli nad našim veselim petjem. Razume se, da smo peli samo pobožne. Kar iz 6 župnij smo se zbrali v svetokriški cerkvi. Vi nimate niti pojma, kako je ta cerkev velika, pa bi bila kmalu premajhna. Slišali smo lep govor, molili in spet peli, da je kar grmelo. Peli smo vse tiste pesmi kot v Ljubljani na evharističnem kongresu. Potem smo zunaj zborovali. Naš mali Dori Podbršček se je kakor po navadi, tudi sedaj dobro odrezal. Pa tudi druge moramo pohvaliti, le dva sta se bila malo ustrašila. Naš gledališki odsek je priredil pod vodstvom g. kateheta Aloj-

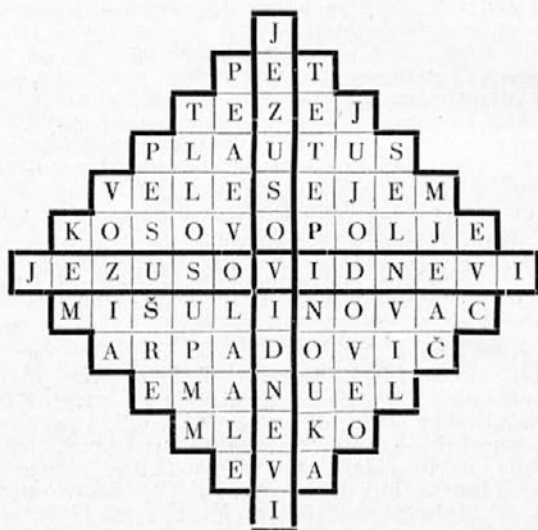
zija Štruklja igrice »Mučenec presvete Evharistije«. To igrice ste pa Vi, g. urednik, spisali. Joj, kako je lepa! In še obleke ste nam Vi posodili. Pri Tarcizijevi smrti smo se morali kar jokati. O, kakšna škoda je bila to, da Vas ni bilo zraven. Pa veste, zakaj nam je bil Tarcizij tako všeč? Zato, ker ni pustil, da bi mu hudobni paganski dečki Jezusa vzeli. Pa smo sklenili, da ga hočemo vsi posnemati. Tudi mi si ne bomo dali Jezusa iztrgati iz svojih src za nobeno ceno.

Po končani igrici smo se malo okrepčali, malo pomenili in poveselili. Preden pa smo odšli, smo še enkrat pohiteli v cerkev. Tam smo obnovili svojo posvetitev Materi božji. Zapeli še enkrat: »Lepa si«, in »Češčena si Marija«. Nato pa na vozove in domov.

To smo Vam sporočili, da ne boste mislili, da mi dolenski otroci morda niti ne vemo za Vas.

Iskren pozdrav!

Rešitev uganke 1. številke.

Prav sta rešila: **Marijan Rejc**, I. a r. meščanske šole, Šoštanj in **Pivec Fani**, VIII. r. osnovne šole, Trbovlje.

Oba dobila lepo nagrado.

»Luč« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Čeč). Stane za vse leto Din 5.—. Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.